

Τώρα που η φωτιά φουντώνει πάλι...

Δεν ήταν δα και σημαντικό πλήγμα στον πόλεμο κατά της τρομοκρατίας η αποχή του Έλληνα πρωθυπουργού από τη συνάντηση κορυφής της Ουάσιγκτον για τον εξτρερισμό και τη μάχη κατά του ISIS. Στη συνάντηση, που έγινε υπό την προεδρία του Μπαράκ Ομπάμα, ο κ. Τσίπρας είχε κληθεί σε ρόλο παρατηρητή. Δεν πήγε όμως διότι πήγε και η ΠΓΔΜ, με το όνομα που την έχουν αναγνωρίσει οι ΗΠΑ από το 2004 και σχεδόν όλους οι υπόλοιποι κόσμος, ήτοι «Δημοκρατία της Μακεδονίας». Έτσι, ο πρωθυπουργός «σε ένδειξη δυσφορίας», όπως λένε οι διαβόητοι κυβερνητικοί κύκλοι, επέλεξε να μην παρευρεθεί.

Βεβαίως, ο πόλεμος κατά του ISIS - με ή χωρίς την παρουσία του κ. Αλέξη Τσίπρα θα συνεχιστεί- αλλά με την αποχή έχουν χασούρα και ο ίδιος και η Ελλάδα. Όταν λέμε «κάνει ο ίδιος» δεν εννοούμε μόνο ότι θα είχε την ευκαιρία να φωτογραφηθεί και πάλι με τον κ. Ομπάμα. Η τεκμηριωμένη ζημιά είναι ότι δεν έμαθε. Αν

ΑΠΟΓΡΑΦΕΣ

ΤΟΥ ΠΑΣΧΟΥ ΜΑΝΔΡΑΒΕΛΗ

ήταν παρών, θα εμπλούτιζε τις εγκύκλιες γνώσεις του, αλλά και θα καταλάβαινε περισσότερα για τις περίεργες γεωπολιτικές δυναμικές που αναπτύσσονται στην ευρύτερη γειτονία μας με αφορμή τον ισλαμικό κίνδυνο. Θα είχε μια καλύτερη ιδέα για το τι μέλλει γενέσθαι στην γειτονία μας. Μπορεί να μην είχε δικαίωμα παρέμβασης αλλά και μόνο η παρουσία του θα ήταν σημαντική. Θα έδειχνε ότι η χώρα δεν είναι αποκομμένη από τις μεγάλες προκλήσεις της ανθρωπότητας, ότι είναι εκεί, ότι συμμετέχει. Στο κάτω κάτω της γραφής, η φωτιά που άναψαν οι «τρελοί του Θεού» φτάνει μέχρι την πλατεία Βικτωρίας. Εκκατομμύρια χιλιάδες πρόσφυγες προσαράζουν στα ελληνικά νησιά, καραβάνια απειλησμένων διατρέχουν ολόκληρη τη χώρα και η πολιτική ηγεσία δικαιώνει τον Νίκο

Γκάτσο που έγραφε: «Μα τώρα που η φωτιά φουντώνει πάλι, εσύ κοιτάς τα αρχαία σου τα κάλλη, και στις φρένες του κόσμου μάνα μου Ελλάς, το ίδιο ψέμα πάντα κουβαλάς».

Η Ελλάδα έπρεπε να είναι παρούσα κι ως έβγαζε μια διπλωματική διαμαρτυρία για το τριαντάχρονο πλέον γινάτι της σχετικά με ένα όνομα που στοίχειωσε στη διπλωματία της χώρας. Είναι δε κατά κάποιον τρόπο ασταίο ότι ένα πρόβλημα που φόρτωσε στη χώρα ο κ. Αντώνης Σαμαράς, να αντιμετωπίζεται από τον μεγάλο αντιπαλό του με την τυπική μέθοδο της αποχής από τα τεκτανόμενα. Κι ευτυχώς να λέμε που δεν υπήρχε δυνατότητα να γίνει... συμβολική κατάληψη του χώρου για λόγους διαμαρτυρίας.

Από τότε που η χώρα αφρόνως εγκλωβίστηκε στην ονοματολογία -μν

χημάμε ότι το 1993 για μικροπολιτικούς λόγους απορρίψαμε το πακέτο Πενίτρο που προέβλεπε σύνθετη ονομασία- ο κόσμος άλλαξε συθέμελα. Ολόκληρη σχεδόν η Ανατολική Ευρώπη εντάχθηκε στο ΝΑΤΟ και την Ε.Ε.· ο Ερντογάν ανέτρεψε το στρατιωτικό κατεστημένο της Τουρκίας· πέρασε μια αραβική Άνοιξη και ήρθε ο αραβικός Χειμώνας· οι προσφυγικές και μεταναστευτικές ροές φούντωσαν σε όλη τη Νοτιοανατολική Μεσόγειο· μικρά παιδιά θαλασσοπνίγονται στις ακτές μας. Εμείς όμως παραμένουμε σταθεροί. Η υψηλότερη ασχολείται με τον ISIS που ξεσχίζει δύο χώρες, αποκεφαλίζει ανθρώπους, ανατινάξει μνημεία της ανθρωπότητας και η Ελλάδα απαντά «εντάξει όλα αυτά, αλλά με το όνομα τι θα γίνει;». Η Ελλάδα πρέπει να απεγκλωβιστεί από το διπλωματικό αδιέξοδο που μπήκε για μικροπολιτικούς λόγους τη δεκαετία του 1990. Η ιστορία έγινε τουσνάμι κι αυτή, στα μάτια όλου του κόσμου, μοιάζει να παίζει στην ακτή με τα κουβαδάκια της.

ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ

ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΗ ΠΑΠΑΑΝΗΤΡΙΟΥ

Είναι απλά υποχρεώσεις

■ **εκίνησε** μια ακόμη περίοδος σύγκρουσης, κατατρομοκρατήσεων και εξαπάτησης γύρω από τις δίδες υποχρεώσεις που ανέλαβε η χώρα με το Τρίτο Μνημόνιο. Κι όμως, ο θόρυβος που ξεκίνησε αφορά ρυθμίσεις πριν από το 3ο μνημόνιο, είτε πρόκειται για παλαιούς νόμους, είτε για προαπαιτούμενα της Συμφωνίας Τσίπρα.

Είναι κρίμα να συντηρείται αυτή η ψευδεπίγραφη «μνημονιακή» σύγκρουση, όταν πρόκειται για τρέχουσες κυβερνητικές υποχρεώσεις, ώστε να ισορροπεί ο προϋπολογισμός, να βγαίνουν οι συντάξεις και να λειτουργούν η κοινωνία και το κράτος.

Για να γνωρίζετε τα πάντα, παρακαλώ να σημειώσετε τα ακόλουθα. Η στρόφι πολιτικής του κ. Τσίπρα οδήγησε σε τέσσερις νόμους (4333/4334, 4335, 4336), που συγκροτούν αυτό που αποκαλούμε, για λόγους ευκολίας, «Τρίτο Μνημόνιο».

Έτσι, στη συνέχεια του αιτήματος της χώρας για νέο δάνειο, η Βουλή εξουσιοδότησε (με το Ν. 4333/11-7-2015) τους πρωθυπουργό, αντιπρόεδρο, υπουργό Οικονομικών και υπουργό Επιχειρηματικότητας «να διαπραγματευθούν με τους ομολόγους τους τους τελικούς όρους της συμφωνίας και να συνάψουν σύμβαση με τον Ευρωπαϊκό Μηχανισμό Σταθερότητας (ESM) για τη χρηματοδότηση του Δημοσίου χρέους για την περίοδο 2015-2018 και για τη διαπραγμάτευση λήψης μέτρων για τη βιωσιμότητα και εξυπηρέτησιμότητα του μακροπρόθεσμου χρέους».

Με τον επόμενο Νόμο (4334/16-7-2015) ενσωματώθηκε η απόφαση του Eurogroup και

ταυτόχρονα εγκρίθηκαν τα φορολογικά μέτρα (π.χ. ΦΠΑ) με τα οποία τακτοποιήθηκαν οι παλαιότερες διαφορές και αντιθέσεις που είχαν προκύψει μεταξύ ελεγκτών και τόσο της κυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου όσο και της πρώτης κυβέρνησης Τσίπρα.

Ο Ν. 4335/23-7-2015 έρχεται στη συνέχεια με «Επείγοντα μέτρα εφαρμογής του ν.4334/2015» και περιλαμβάνει τις αλλαγές στον Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας και την ενσωμάτωση στην εθνική νομοθεσία της Κοινωνικής Οδηγίας για τη διάσωση και ανάκαμψη, όταν ωφέλιμη χρειαστεί, των τραπεζικών ιδρυμάτων. Δύο νομοθετήματα που είχαν συνταχθεί αντιδράσεις ή καθυστερήσεις.

Ο μόνος νόμος που ήρθε μετά τη συμφωνία Τσίπρα είναι ο Ν. 4336/14-8-2015. Κατά πρώτον, ο νόμος περιλαμβάνει όσα οι εταιρείες ζήτησαν να ρυθμιστούν προκειμένου να συναινέσουν επί του μνημονίου που υπέβαλε η ελληνική κυβέρνηση και να υπογράψουν τη δανειακή σύμβαση.

Πρόκειται για τα συνταξιοδοτικά, τα «κόκκινα» δάνεια νοικοκυριών και επιχειρήσεων, την αναδιοργάνωση των δικαστηρίων, την αγορά ενέργειας, το πτωχευτικό δίκαιο, τη φορολογία εφοπλιστών, τα ΚΤΕΟ, τα εκτός έδρας δημοσίων υπαλλήλων, το άνοιγμα επαγγελματιών, την αναδιοργάνωση της αγοράς εργασίας και την τιμολόγηση των φαρμάκων.

Έτσι, στον ίδιο νόμο, περιλαμβάνονται η δανειακή σύμβαση και το Μνημόνιο. Οι ρυθμίσεις που θα προκύψουν από την εφαρμογή αυτού του τελευταίου δεν έχουν ακόμη ξεκινήσει. Υπομονή!

Η φωτογραφία με τον πρόεδρο των ΗΠΑ

Του **ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΕΛΛΙΣ**

Κάθε χρόνο στο ίδιο έργο θεατές. Έχω την τύχη ή την ατυχία να έχω βρεθεί ή να όλες τις Γενικές Συνελεύσεις των Ην. Εθνών τα τελευταία 25 χρόνια. Σχεδόν πάντα το ίδιο επικοινωνιακό παιχνίδι. Οι Έλληνες πρωθυπουργοί ή υπουργοί Εξωτερικών που εκπροσωπούν τη χώρα προσκαλούνται, όπως και οι υπόλοιποι εκπρόσωποι των περίπου διακοσίων χωρών-μελών του ΟΗΕ, να συμμετάσχουν αρχικά στο γεύμα που διοργανώνει ο εκάστοτε γενικός γραμματέας του διεθνούς οργανισμού και, εν συνεχεία, το ίδιο βράδυ, στη δεξίωση που παραστέλλει ο πρόεδρος της Αμερικής, ως χώρα που φιλοξενεί στο έδαφός της την έδρα των Ηνωμένων Εθνών και στο πλαίσιο αυτό τη Γενική Συνέλευση και όσους συμμετέχουν σε αυτήν.

Κάθε χρόνο ζούμε την ίδια παραφιλολογία, τις ίδιες υπερβολές. Τα επικοινωνιακά επιτεύγματα επικροτούν να αναγορευτούν σε εθιμοτυπικές χειραφτίες και στιχομυθίες που είσιται να γίνονται με όλους τους ηγέτες, σε μείζονες παρεμβάσεις, δηλώσεις ή στοχευμένες κινήσεις υποστήριξης προς τον Έλληνα πρωθυπουργό ή υπουργό.

Είναι κατανοητό κάθε ξένος πολιτικός να προσβλέπει σε μια καλή συνεργασία και, ει δυνατόν, δημιουργία προσωπικών σχέσεων με τον πρόεδρο της Αμερικής, η οποία, καθώς ή κακώς, είναι η μεγαλύτερη οικονομία και διαθέτει τον ισχυρότερο στρατό του κόσμου.

Όταν, μάλιστα, πρόεδρος της Αμερικής τυγχάνει να είναι ο εξαιρετικά δημοφιλής παγκοσμίως Μπαράκ Ομπάμα, ο οποίος έχει τιμηθεί με το Βραβείο Νομπέλ Ειρήνης—μάλιστα πρόωρα, αλλά τελικά ορθώς, αν αποσιμώσει κανείς την απόσυρση των αμερικανικών στρατευμάτων από το Αφγανιστάν και το Ιράκ, το άνοιγμα προς τον Ιράν, την ομαλοποίηση των σχέσεων με την Κούβα κ.λπ.—, αυτό είναι απολύτως κατανοητό. Αλλά το να προσδίδεται στην επαφή ενός λεπτού μια εντελώς δυσανάλογη διάσταση είναι αλλοίωση της πραγματικότητας και παραπληροφόρηση. Ο πρόεδρος των ΗΠΑ υποδέχεται 200 ηγέτες με τις συζήτους τους. Ένα λεπτό για τον καθένα σημαίνει τρεις ώρες.

Συνήθως, λοιπόν, υπάρχει μια φιλοφρόνηση και μια σύντομη στιχομυθία. Στην περίπτωση του Αλέξη Τσίπρα, ο οποίος βρέθηκε στο επίκεντρο μιας κρίσης που δεν περιοριζόταν στη χώρα του, αλλά απασχολούσε ολόκληρη την Ε.Ε.— ως σύνολο τη δεύτερη μεγαλύτερη οικονομία του κόσμου και κύριο εμπορικό εταίρο των ΗΠΑ— ήταν απολύτως λογικό για τον Μπαράκ Ομπάμα όχι μόνο να τον συγχαρεί για την πρόσφατη επανεκλογή του και, ως είσιται, να τον συστήσει στη σύζυγό του, αλλά και να του πει ότι το προσφυγικό είναι ένα τεράστιο πρόβλημα, ότι πρέπει να προχωρήσει στις δυσκολίες μεταρρυθμίσεις ή ότι πρέπει να βρεθεί μια λύση στο ζήτημα του χρέους.

Αλλά μέχρι εκεί. Γιατί πρέπει να αυτοονότα—αυτό που επιβάλλει η συνύπαρξη των πολιτικών ηγετών, αλλά και η ανθρώπινη ευγένεια και ευγένεια— να μετατρέπονται σε κακόγουστο μωχιστήριο; Γιατί πρέπει να διορθωθούν με σε μια τριτοκοσμική συμπεριφορά;

Συνάδελφος που καλύπτει χρόνια τα Ηνωμένα Έθνη μού εξηγούσε ότι με ανάλογο τρόπο παρουσιάζουν την υποδοχή του δικού τους ηγέτη από τον Αμερικανό πρόεδρο αρκετές αφρικανικές χώρες, ότι καταβάλλεται αγωνιώδης προσπάθεια να ερμηνευθεί η επαφή κάποιου δευτερολέπτου ως «στρατηγική επιλογή» του «φιλοτρου».

Αντί, λοιπόν, να ζούμε αυτό το διαστρεβλωτικό θέατρο σκιάς, ελπίζω ότι σύντομα θα ενλακωθούμε, ως πολιτικοί αλλά και ως μέσα ενημέρωσης, και θα συμπεριφερθούμε ως χώρα-μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης, στους κόλπους της οποίας διακαώς επιθυμούμε να παραμείνουμε.

Οι επισημόσεις γίνονται με αφορμή την παρουσία στα Ηνωμένα Έθνη του κ. Τσίπρα, αλλά σε καμία περίπτωση δεν περιορίζονται σε αυτήν, η οποία χαρακτηριζόταν και από μια σεμνότητα.

Ο γράφων έχει ζηήσει τις αγωνιώδεις προσπάθειες των επιτελείων ηγετών και υπουργών του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας για τη διαστρεβλωτική προβολή της φωτογραφίας, του βίντεο, της ατάκας που είπε ο Αμερικανός πρόεδρος.

Τελικά, σε μερικά πράγματα υπάρχει όντως διακομματική συμπόρευση.

ΣΚΙΤΣΟ ΤΟΥ ΗΛΙΑ ΜΑΚΡΗ. imakris@kathimerini.gr

Η Σία της Παιδείας λύνει εξισώσεις;

Η νέα αναπληρώτρια υπουργός Παιδείας Σία Αναγνωστοπούλου αποδείχθηκε ανακόλουθη των δηλώσεών της και (επί της ουσίας) λαϊκίστρια. Εδώ και ένα μήνα, όλοι μιλούν για τα κενά των σχολείων. Ο ίδιος ο Νίκος Φίλιππος, νέος υπουργός Παιδείας, κατά την τελετή παραλαβής του καρτοφυλακίου, έκανε λόγο για παθογένειες του συστήματος, με αποτέλεσμα το πρόβλημα να επαναλαμβάνεται κάθε χρονιά. Μάλιστα, τα στοιχεία των υπηρεσιών του υπουργείου Παιδείας είναι αποκαλυπτικά. Χαρακτηριστικά, οι περιφερειακοί διευθυντές φέτος δεν έκαναν μετακινήσεις των πλεονασματικών εκπαιδευτικών εντός της περιφέρειας ευθύνης τους (με βάση το άρθρο 31 του νόμου 3848/10), με αποτέλεσμα να υπάρχουν πλεονάσματα στα σχολεία μιας εκπαιδευτικής Διεύθυνσης και ελλείμματα σε σχολεία μιας γειτονικής Διεύθυνσης. Ενδεικτικοί είναι οι αριθμοί για δύο βα-

ΑΝΤΙΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΛΑΚΑΣΑ

σικές ειδικότητες—φιλόλογων και μαθηματικών— στην Αττική. Συνολικά, υπάρχουν περιοχές (που «ανήκουν» σε Διευθύνσεις με βάση τη δομή της εκπαίδευσης) με συνολικά 64 κενά σε φιλόλογους και άλλες με συνολικά 176 πλεονάσματα. Δηλαδή, η Α' Διεύθυνση Αθηνών (Παγκράτι, Αμπελόκηποι κ.λπ.) έχει πλεονάσμα 50 φιλόλογων, η Γ' Αθηνών (Αιγάλεω, Περιστέρι κ.λπ.) 43 και 34 η Δυτική Αττική (Ελευσίνα, Μάνδρα κ.ά.). Αντιθέτως, 28 κενά έχει η Β' Αθηνών (Μαρούσι, Αγία Παρασκευή κ.ά.) και 4 η Δ' Αθηνών (Νέα Σμύρνη, Δάφνη κ.ά.). Το πιο εντυπωσιακό είναι ότι το ίδιο φαινόμενο επαναλαμβάνεται σε σχολεία που υπάγονται στην ίδια διοικητική περιοχή: σε γυμνάσια και

λύκεια νησιών του Αργοσαρωνικού υπάρχουν 8 κενά φιλόλογων, ενώ στα σχολεία του κέντρου του Πειραιά 38 φιλόλογοι πλεονάζουν. Το αντίστοιχο ισχύει και στους μαθηματικούς, καθώς στην Αττική υπάρχουν διοικητικές Διευθύνσεις με κενά (συνολικά 33) και άλλες με πλεονάσματα (συνολικά 85). Και αυτό συμβαίνει και σε άλλες ειδικότητες καθηγητών.

Μόλις μία ημέρα μετά την ορκωμοσία της στη νέα κυβερνητική θέση, η κ. Αναγνωστοπούλου έσπευσε να δώσει την πρώτη ραδιοφωνική της συνέντευξη. Θα μπορούσε να γνωρίζει τα παραπάνω στοιχεία από τις υπηρεσίες του υπουργείου, θα μπορούσε και όχι. Εάν τα παρουσίαζε, εκτιμώ ότι θα έπειθε

τους ακροατές, μιας και θα έθιγε μια παθογένεια του οξέτατου ετήσιου προβλήματος. Αλλά και που δεν τα παρουσιάζει, δικαιολογείται από τον λίγο χρόνο στη νέα της υπουργική θέση.

Αυτό όμως που την καθιστά ανακόλουθη είναι ότι δεν είχε την ίδια στάση με το ζήτημα των Θρησκευτικών. Αντίθετα, στην ίδια συνέντευξη έσπευσε να σχολιάσει τον ισχύοντα τρόπο χορήγησης απαλλαγής των μαθητών από τα Θρησκευτικά, κρίνοντας ότι χρήζει αλλαγής. Είχε μελετήσει το θέμα; Ή απλώς είπε μια κουβέντα... παραπάνω στο πλαίσιο μιας ερτζιανής συζήτησης, θέλοντας να ικανοποιήσει τις αριστοκρατικές απόψεις ενός κοινού; Η στάση της κ. Αναγνωστοπούλου απονέμει ιδεολογικό λαϊκισμό, που ταιριάζει γάντι σε ακαδημαϊκούς κύκλους, αλλά όχι σε μια διακυβέρνηση που θέλει να λύσει προβλήματα και όχι να δημιουργήσει νέα, με άταλο τρόπο.

ΤΙ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΞΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ

the guardian

Μεγάλες φιλοδοξίες

Οι πολλοί εχθροί του Τζέρεμι Κόρμπιν απορρίπτουν τη δημοτικότητα του, αποδίδοντάς την σε απειλομένη νοσταλγία ή σε άστοχη οργή. Το κύριο συναίσθημα πίσω από την εντυπωσιακή επιτυχία του Κόρμπιν είναι, όμως, η οργή των μελών του Εργατικού Κόμματος απέναντι στην οκνηρή αδιαφορία των βουλευμένων ελίτ και την απουσία αντιπολιτευτικού πνεύματος. Στην οικονομία, ο Τζορτζ Οσμπορν μοιάζει να απολαμβάνει απόλυτη ελευθερία κινήσεων, χωρίς ουδείς να αμφισβητεί τη μισθολογική στασιμότητα, τα επίμονα ελλείμματα και τα καταστροφικά στοιχεία της παραγωγικότητας. Η επιλογή του Τζον Μακντόναλ ως σκωτσέζου υπουργού Οικονομίας από τον Κόρμπιν την Κυριακή τάρραζε να νερά. Παρότι ο Μακντόναλ επέλεξε τις εκφράσεις του με περίσσια προσοχή, η πρώτη ομιλία του εγκαίνιασε τις εχθροπραξίες σε κάθε μέτωπο. Οι κίνδυνοι, που πλήττονουν τους Εργατικούς δεν έχουν, ωστόσο, εκλείψει. Μόλις πριν από πέντε μήνες οι ψηφοφόροι προτίμησαν να προσφέρουν στον Κάμερον άλλη μία πενταετία, παρά να παραδώσουν τις τύχες της εθνικής οικονομίας στον Εντ Μίλιμπαντ. Η επιλογή των Στίγκλιτς και Πικετί στην οικονομική ομάδα του Μακντόναλ σηματοδοτεί, όμως, την επιστροφή της διανοητικής κομψότητας στους τάξεις των Εργατικών.

EL PAIS

Ζητείται συναίνεση

Δεν μπορεί να γεννηθεί φως μέσα από τη σύγκρουση. Αλλά η σύγκρουση ήταν ακριβώς αυτό που προέκυψε από τις εκλογές της Κυριακής στην Καταλωνία. Υπό άλλες συνθήκες, οι 62 έδρες που απέσπασε ο αυτονομιστικός συνδυασμός «Μαζί για το ναι» θα ήταν αρκετές για να εξασφαλίσουν σταθερή διακυβέρνηση. Αυτή τη φορά, όμως, ο συνδυασμός του προέδρου της Καταλωνίας Αρτούρ Μας είναι υποχρεωμένος να στηριχθεί στις 10 έδρες ενός απίθανου εταίρου: του κόμματος CUP, το οποίο, πέραν της απόσχισης από την Ισπανία, επιδιώκει τη ρήξη με την Ε.Ε., το ΝΑΤΟ και το καπιταλιστικό σύστημα. Ο Αρτούρ Μας αντιπροσώπευε στο παρελθόν τον μετριοπαθή, καταλυτικό εθνικισμό του κόμματος Ciu. Ωστόσο, από το 2012, ριζοσπαστικοποίησε τις θέσεις του, προς αριστερές αποσχιστικές κατευθύνσεις, καθιστώντας αδύνατο τον διάλογο με τη Μαδρίτη. Κατοπητικό του είδωλο είναι ο συντηρητικός πρωθυπουργός της Ισπανίας, Μαριάνο Ραχόι, η αδιαλλαξία του οποίου επίσης αποκλείει τον διάλογο. Το πρόβλημα της Καταλωνίας είναι πρόβλημα και της Ισπανίας. Ούτε ο Ραχόι, ούτε ο Μας είναι οι κατάλληλοι άνθρωποι για να το λύσουν. Οι γενικές εκλογές στην Ισπανία, τον προσεχή Δεκέμβριο, θα καθορίσουν την επόμενη μέρα.

Ο **Ρόμπερτ Λεβαντόφσκι**, άσος της Μπάγερν Μονάχου, και η σύζυγός του Άννα κατά την αφίξη τους στη γιορτή μπίρας, το Oktoberfest στη Βαυαρική πρωτεύουσα.